

Sygn. akt *XVII AmE 267/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 28 października 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 5 marca 2018 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) sp. z o.o. w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 267/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 marca 2018 r., Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 7a i ust 2 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 285 i 624) (dalej Ustawa o biokomponentach) w związku z art. 16 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r. poz. 2290) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) (dalej k.p.a.) w związku z art. 30 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy - (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.** (dalej powód) orzekł, że:

1. że Przedsiębiorca naruszył art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie złożył w terminie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, za II (drugi) kwartał 2015 r.;

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód zarzucając jej naruszenie art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 lit a) w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 Ustawy o biokomponentach poprzez przyjęcie, że powód był zobowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego za II kwartał 2015 r. w sytuacji, gdy na powodzie, jako przedsiębiorcy wykonującym wyłącznie działalność w zakresie nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i ich sprzedaży, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, nie ciążył obowiązek składania przedmiotowego sprawozdania. W oparciu o powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie decyzji oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Zdaniem Powoda stanowisko Prezesa URE nie ma uzasadnienia w przepisach Ustawy o biokomponentach, które nie odwołują się tylko do definicji zawartych w innych przepisach (w tym w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej), ale posługuje się własnymi, autonomicznymi pojęciami. Zatem wg Ustawy o statusie producenta nie świadczy tylko posiadanie statusu przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ale również wykonywanie przez tegoż przedsiębiorcę działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu. Także samo posiadanie przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą nie może przesądzać automatycznie o posiadaniu przez niego statusu producenta w rozumieniu przepisów Ustawy, implikując tym samym obowiązek składania sprawozdań określonych w art. 30 ust. 2 Ustawy. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że działalność gospodarcza powoda w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 pkt 20 lit. a) Ustawy o biokomponentach polegała wyłącznie na wewnątrzwspólnotowym nabywaniu paliw ciekłych i ich wprowadzaniu do obrotu, przy czym oba rodzaje działalności, tj. wewnątrzwspólnotowe nabywanie i wprowadzanie do obrotu mogły występować tylko łącznie (użycie przez ustawodawcę spójnika „i”). Powód nie prowadził natomiast działalności polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu lub imporcie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych.

Zdaniem powoda brzmienie ww. przepisów jednoznacznie wskazuje, że nie spoczywał na nim obowiązek przekazywania sprawozdań kwartalnych zgodnie z art. 30 ust. 2 Ustawy o biokomponentach, albowiem nie był on producentem w rozumieniu ustawy. Działalność powoda, w zakresie objętym ustawą, polegała wyłącznie na dokonywaniu nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy i sprzedaży paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych w niezmienionej procedurze.

Powód nie zgodził się również z twierdzeniem Prezesa URE, że okoliczność braku faktycznego wykonywania czynności obejmujących sprzedaż poza procedurą zawieszoną akcyzy w okresie sprawozdawczym nie stanowi przesłanki zwalniającej powoda z ciężącego na nim w powyższym zakresie obowiązku sprawozdawczego. Powód podniósł, że dysponuje bowiem decyzją Prezesa (...) nr (...) z dnia 17 stycznia 2017 r., wydaną w analogicznym stanie faktycznym, z uzasadnienia której wynika, że niewykonywanie przez powoda w danym okresie sprawozdawczym czynności podlegających raportowaniu (tu na podstawie art. 30 ust. 3 Ustawy) zwalnia z obowiązku składania sprawozdań (w tym w szczególności nie nakłada na stronę obowiązku składania sprawozdań z wykazujących we właściwych polach informacyjnych wartości „0”).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, przesłanych Sądowi na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c. przy piśmie z dnia 13 sierpnia 2018 r., na okoliczność zasadności wymierzenia powodowi kary pieniężnej,
- 3) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu, tj. decyzji Prezesa URE z dnia 20 lipca 2016 r., nr (...)na okoliczność treści tej decyzji,

4) zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. posiadała w okresie sprawozdawczym za II kwartał 2015 r. koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 13 stycznia 2015 r., Nr (...), na okres od 14 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r., w której określono, że przedmiot działalności stanowi „(...) działalność gospodarcza polegająca na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą bez wykorzystania infrastruktury technicznej” (koncesja k.1-5 akt adm.).

Następnie, decyzją z 20 lipca 2016 r., Nr (...) Prezes URE dokonał zmiany ww. koncesji w związku ze zmianą firmy przedsiębiorcy na (...) sp. z o. o. (decyzja z 20/07/2016 r. k. 37-38 akt sąd.).

Powód posiadał w okresie II (drugiego) kwartału 2015 r. status producenta w rozumieniu nadanemu temu pojęciu przez art. 2 ust 1 pkt 20 Ustawy o biokomponentach, zatem był obowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, za ww. okres, do dnia 14 sierpnia 2015 r., jednakże stosownego sprawozdania nie złożył (okoliczność niesporna).

W związku z powyższym, pismem z 30 czerwca 2016 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy. Ponadto wezwał do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo powyższe zostało prawidłowo doręczone 7 lipca 2016 r. (zawiadomienie wraz z zpo k.7-8 akt adm.).

W odpowiedzi powód wyjaśnił, że „Zgodnie z art. 30 ust. 2 Ustawy producenci są obowiązani do przekazywania, w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi URE sprawozdań kwartalnych, sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje wyszczególnione w przedmiotowym przepisie. Jednocześnie, wg definicji ustawowej zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 20 lit a) Ustawy, za producenta uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego min. działalność w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu. Z kolei zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 14 Ustawy, przez wprowadzenie do obrotu rozumie się sprzedaż lub inną formę zbycia biokomponentów, paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym (pismo z 13/07/2016 r. k.764 akt adm.).

Pismem z 29 lipca 2016 r. Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i poinformował o możliwości zapoznania się w terminie 7 dni ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (zawiadomienie k.11 akt adm.).

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia (okoliczność niesporna).

W dniu 5 marca 2018 roku Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (k.17-25 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, a zatem Sąd nie miał również wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś zarzuty podnoszone przez stronę powodową w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchyceniem ani zmianą we wnioskowanym zakresie.

Sporną kwestią w niniejszej sprawie było posiadanie przez powoda statusu producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 Ustawy o biokomponentach oraz co się z tym wiąże podleganie przez spółkę obowiązkowi złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 tejże ustawy.

W myśl art. 2 ust. 1 pkt 20 powołanej ustawy **producentem** jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub też importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów.

Zgodnie z art. 30 ust. 2 Ustawy o biokomponentach w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji, „producenci są obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

a) wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

b) wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,

c) wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach,

d) biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,

e) biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne;

2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

a) zakupu biokomponentów,

b) zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

c) przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

d) pozostałych.”

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym, tj. w II kwartale 2015 r., (...) sp. z o.o. posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą udzieloną decyzją Prezesa URE z 13 stycznia 2015 r. Nr (...). Był zatem zobowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego za okres II kwartału 2015 r., w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału tj. do dnia 14 sierpnia 2015 r. Zdaniem Sądu obowiązku tego nie znosi nawet brak faktycznego wykonywania działalności w tym zakresie przez powoda. Zdaniem Sądu obowiązek, o którym mowa w art. 30 ust 2 Ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych ciąży na tych przedsiębiorcach, którzy **sq uprawnieni** do wykonywania działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą i którzy nie poinformowali organu regulacyjnego o tym, że tego typu działalności zaprzestali lub jej w ogóle nie rozpoczęli. Obrót paliwami ciekłymi z zagranicą odbywa się bowiem na podstawie koncesji i z założenia jest wykonywany do czasu zawiadomienia Prezesa URE o zakończeniu prowadzenia działalności

lub jej zaprzestaniu, do czego powodowa spółka była zobowiązana na podstawie punktów 2.7 i 2.8 udzielonej jej koncesji.

Podkreślić należy w tym miejscu, że obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w art. 30 ust. 2 Ustawy o biokomponentach jest istotny z punktu widzenia ciążącego na Prezesie URE obowiązku, wynikającego z art. 30 ust. 4 tejże ustawy, polegającego na sporządzeniu zbiorczego raportu dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Podstawą sporządzania takiego raportu są dane zawarte w sprawozdaniach przedsiębiorców objętych obowiązkiem sprawozdawczym. Niedopełnienie przez powoda ciążącego na nim obowiązku z art. 30 ust. 2 ww. ustawy spowodowało zatem brak wiedzy organu w przedmiocie rzeczywistych danych dotyczących działalności gospodarczej powodowej spółki ale i rzeczywistego obrazu rynku paliw, a w konsekwencji uniemożliwiło Prezesowi URE realizację ciążącego na nim obowiązku.

Powód nie uczynił zadość obowiązkowi sprawozdawczemu, twierdząc, że był zwolniony z powyższego obowiązku sprawozdawczego jako producent, gdyż ze względu na sposób prowadzonej działalności nie „wprowadzał do obrotu” paliwa w znaczeniu nadanym przez ustawę. Pozwany wskazał natomiast, iż tego czy dany obrót odbywał się w procedurze zawieszony akcyzy, czy też nie, Prezes URE mógł się dowiedzieć tylko ze sprawozdania przedsiębiorcy.

W odniesieniu do powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 14 Ustawy o biokomponentach użyte w ustawie określenie „wprowadzenie do obrotu” oznacza rozporządzenie biokomponentami, paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi poprzez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

Według zaś treści art. 30 ust. 2 pkt 1a cytowanej ustawy, producent miał Prezesowi URE udzielić informacji dotyczących ilości i rodzajów wytworzonych paliw i biopaliw ciekłych, zgodnie zaś z pkt b i c, informacji dotyczących ilości i rodzajów „wprowadzonych do obrotu” paliw i biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach i biopaliwach. Istotnie zatem, dopiero z treści przedmiotowego sprawozdania, którego powód nie złożył, Prezes URE powziąłby wiedzę, czy powód „wprowadzał do obrotu” paliwa w rozumieniu powołanej ustawy.

Zgodnie z definicją z art. 2 ust. 1 pkt 20a Ustawy o biokomponentach producentem jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie m.in. nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych z biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu. Przy czym ustawa definiuje wprowadzenie do obrotu jako rozporządzenie biokomponentami, paliwami ciekłymi poprzez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej i faktycznej, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym (art. 2 ust. 1 pkt 14 tej ustawy). Z kolei w zakresie prawa publicznego, w tym działalności koncesjonowanej, istotny jest formalny status przedsiębiorcy, w tym przypadku - jako producenta paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych. Fakt posiadania przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, świadczy o wykonywaniu działalności w tym zakresie, co z kolei przekłada się na możliwość przypisania mu statusu producenta w rozumieniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Do stwierdzenia istnienia ww. obowiązku sprawozdawczego nie jest zatem konieczne wykazanie, że w okresie sprawozdawczym przedsiębiorca faktycznie dokonywał importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzał je do obrotu. Wystarczające jest wykazanie, że miał on możliwość dokonywania takich czynności, w ramach wykonywanej na podstawie posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą działalności, co do której nie zawiadomił Prezesa URE o jej ograniczeniu lub zaprzestaniu. To czy dany obrót odbywał się w procedurze zawieszony akcyzy czy też nie Prezes URE może dowiedzieć się tylko ze sprawozdania przedsiębiorcy. Tym samym brak takiego sprawozdania uniemożliwia dokonanie takiego ustalenia. Na pewno przy braku takiego sprawozdania nie można domniemywać, że przedsiębiorca prowadził działalność jedynie w procedurze zawieszony akcyzy. Co istotne, ustawodawca nie przewidział, aby Prezes URE w inny sposób niż poprzez złożenie sprawozdania powziął wiadomość, że przedsiębiorca działa poza procedurą zawieszony poboru akcyzy. Z tej przyczyny interpretacji pojęcia producenta należy dokonywać w szerszym kontekście, w powiązaniu z celami i pozostałymi przepisami Ustawy o biokomponentach.

W konsekwencji niezłożenie sprawozdania kwartalnego za II (drugi) kwartał 2015 r., w terminie przewidzianym w art. 30 ust. 2 cytowanej ustawy, spowodowało brak wiedzy organu w przedmiocie rzeczywistych danych dotyczących działalności gospodarczej powoda, a w konsekwencji miało negatywny wpływ na właściwą realizację ciążącego na Prezesie URE obowiązku wynikającego z art. 30 ust. 4 ww. ustawy - sporządzenia zbiorczego raportu dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Raport ten zawierał wykaz producentów, do których powód również się zaliczał, oraz ogólną informację o ilości wytworzonych i wprowadzonych do obrotu biopaliw. Dla potrzeb tego wykazu istotne było przekazanie przez powoda wskazanych w tym przepisie informacji, niezależnie od tego czy dane tam zawarte byłyby zerowe, czy też nie.

Z prezentowanych wyżej powodów nieistotna dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje również Decyzja Prezesa (...) o umorzeniu postępowania w zakresie obowiązku sprawozdawczego. W uzasadnieniu tej decyzji Prezes (...) wyjaśnił, że spółka w drugim kwartale 2016 roku nie była zobowiązana do złożenia sprawozdania, gdyż działalność gospodarcza przez nią prowadzona swym zakresem nie obejmowała sprawozdawczości do (...). Powyższa konstatacja wynikała z faktu, że powód w II kwartale 2016 roku nabywał wewnątrzspółnotowo olej napędowy o zawartości siarki nieprzekraczającej 0,001 % masy (kod (...)). Tymczasem zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji Europejskiej z 6 października 2016 roku zmieniającym załącznik nr I do rozporządzenia Rady (EWG) nr(...) w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, oleje napędowe o kodzie rozpoczynającym się od nr (...) nie zawierają w swoim składzie biokomponentów. Zatem przyczyną umorzenia postępowania był to, że paliwa nabywane wewnątrzspółnotowo przez powoda nie zawierały biokomponentów, a zatem nie istniał obowiązek sprawozdawczy do Prezesa (...).

Reasumując, Sąd uznał, że skoro w terminie wskazanym w powołanej ustawie, ani też w okresie późniejszym, powód nie złożył sprawozdania za II (drugi) kwartał 2015 roku, to zasadnie Prezes URE wydał decyzję stwierdzającą naruszenie przez powoda art. 30 ust.2 Ustawy o biokomponentach i w konsekwencji zasadnie została nałożona kara pieniężna w wysokości wskazanej w treści art. 33 ust 2 ustawy, tj. w wysokości 5000,00 zł.

Wysokość kary, została przez ustawodawcę określona kwotowo i wynosi 5.000 zł. Z uwagi na fakt, iż powołana ustawa nie przyznaje Prezesowi URE prawa do określenia wysokości kary pieniężnej ani możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, organ zobligowany był do jej nałożenia właśnie w tej wysokości. W świetle powyższego brak było podstaw prawnych do zmiany jej wysokości, czy też odstąpienia od wymierzenia kary.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je w oparciu o przepis art. 479⁵³ §1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. wskazującej na obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów postępowania przez stronę przegrywającą sprawę. Odwołując się do tej zasady, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik